

ಮೋಣಕಾಲುಗಳು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡಿದ್ದವು. ಅವರು ತಡಬಡಿಸಿದರು. ನಂತರ ತಮ್ಮ ಕಾಲುಗಳನ್ನು ನೇರ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಮೋಣಕಾಲುಗಳನ್ನು ತಿಕ್ಕಿಕೊಂಡರು.

‘ತಡಿ, ನಾನು ತಿಕ್ಕೇನಿ’. ನಾನು ಅಮ್ಮನ ಕೈಯನ್ನು ಸರಿಸಿ, ನನ್ನ ಕೈಯಿಂದ ಅವರ ಮೋಣಕಾಲುಗಳನ್ನು ತಿಕ್ಕಲು ಆರಂಭಿಸಿದೆ. ಆಗ ನನಗೆ ಅಮ್ಮನ ಕೈಗಳು ಮಂಜಿನಂತೆ ತಣ್ಣಗಾಗಿರುವ ಅನುಭವವಾಯಿತು. ಐದು ನಿಮಿಷಗಳ ನಂತರ ಅಮ್ಮ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಏಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರು. ಈಗ ಅವರು ಎದ್ದು ನಿಂತರು. ಈ ನಡುವೆ ಎದ್ದು ನಿಲ್ಲುವಾಗ ಅವರ ಒಂದು ಮೋಣಕಾಲಿನ ಮೂಳೆಗಳಿಂದ ಕಟ್‌ಕಟ್ ಧ್ವನಿ ಕೇಳಿಸಿತು. ಇದಕ್ಕೂ ಮೊದಲು ಅಮ್ಮನ ಮೂಳೆವಲುಬುಗಳು ಶಬ್ದ ಮಾಡುವುದು ನನಗೆ ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ನನಗೆ ಭಯವಾಯಿತು. ಅಮ್ಮ ನನ್ನ ಸಹಾಯದಿಂದ ಸೋಫಾದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತರು.

‘ನಾನು ಚಹಾ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬರ್ತೀನಿ,’ ನಾನು ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಹೇಳಿದೆ. ಅಮ್ಮ ಈಗಲೂ ಮೌನವಾಗಿದ್ದರು. ನಾನು ಕೂಡಲೇ ಅಡುಗೆ ಮನೆಗೆ ಹೋದೆ; ಆದಷ್ಟು ಬೇಗನೆ ಚಹಾ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಂದೆ. ನಾನು ಚಹಾದ ಲೋಟವನ್ನು ಅಮ್ಮನ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟೆ. ಅಮ್ಮ ಚಹಾದ ಲೋಟವನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡರು.

‘ಚಹಾ ಬಿಸಿಯಿದೆ, ನಿಧಾನವಾಗಿ ಕುಡಿ’, ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಎಚ್ಚರಿಸಿದೆ. ಅಮ್ಮ ಬಿಸಿ ಚಹಾ ಕುಡಿದರೆ? ಅವರ ಗಮನ ಇತ್ತ ಕಡೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅಮ್ಮ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಗಾಳಿ ಹಾಕಿಹಾಕಿ ಚಹಾ ಕುಡಿದರು. ಆಗ ಅವರು ಚಿಕ್ಕ ಮಗುವಿನಂತೆ ಕಂಡರು. ನನಗೆ ತಂಗಿ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ ಅವಳು ಹೀಗೆಯೇ ನನ್ನೆದುರು ಕೂತು ಹೀಗೆಯೇ ಗಾಳಿ ಹಾಕಿಹಾಕಿ ಚಹಾ ಕುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದಳು ಎಂದು ಅನ್ನಿಸಿತು. ಅಮ್ಮ ಎರಡುಮೂರು ಗುಟುಕು ಕುಡಿದ ನಂತರ ಅಕಸ್ಮಾತ್ ರೋದಿಸಿದರು. ಅವರು ಚಹಾ ಲೋಟವನ್ನು ಮೇಜಿನ ಮೇಲಿಟ್ಟು ಬಿಕ್ಕಳಿಸಿ ರೋದಿಸಿದರು. ಒಹುಶಃ ಚಹಾದ ಬಿಸಿ ಅವರೊಳಗಿದ್ದ ಶೀತಲತೆಯನ್ನು ಕರಗಿಸಿತ್ತು, ಆ ಶೀತಲತೆ ಒಂದು ದುಘೃಟನೆಯಂತೆ ಅವರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಕೂತಿತ್ತು. ಚಹಾ ಕುಡಿಯುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ ಅವರನ್ನು ಭಾವಶೂನ್ಯತೆಯಿಂದ ಭಾವುಕತೆಯ ಜಗತ್ತಿಗೆ ತಂದು ನಿಲ್ಲಿಸಿತ್ತು. ನಾನು ಅಮ್ಮನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಬಂದು ಕೂತೆ. ಅವರ ತಲೆಯನ್ನು ದೊಡ್ಡವಳಂತೆ ನೇವರಿಸಿದೆ. ಅಮ್ಮ ನನ್ನೆರಡೂ ಕೈಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡಳು.

‘ಸುಗಂಧಾ! ಒಂದು ವೇಳೆ ನಾನು ಬೇರೆ ಹೋದರೆ, ನೀನು ನನ್ನ ಜೊತೆಗೆ ಬರ್ತೀಯಾ?’ ಅಮ್ಮ ನನ್ನನ್ನು ಕೇಳಿದರು.

‘ಬರ್ತೀನಮ್ಮ! ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿರುತ್ತೇನೆ, ಸದಾ ಇರ್ತೇನೆ’ ಎಂದೆ. ಆಗ ನನಗೆ ಅಮ್ಮ ಸುಮ್ಮನೆ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ, ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳಲು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ ಎಂದು ಅನ್ನಿಸಿತು.

‘ನಿನಗೆ ನಿನ್ನ ಅಪ್ಪನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಲು ದುಃಖವಾಗುವುದಿಲ್ಲವೇ?’ ಅಮ್ಮ ಕೇಳಿದರು.